
Valóban szégyenkezhet az erdélyi magyarság

2012. 3. 7.

Kovács Péter RMDSZ-es pártfőtitkár most már elszabadult hajóágyúként lő mindenre, amit ámokfutásában célpontként azonosít. Legutóbb az RMDSZ részéről a nemzeti ünnepünk alkalmából tanúsított kirekesztő és az erdélyi magyarságunkat megosztó magatartásukat úgy próbálta kimagyarázni, hogy a temesvári népfelkelés 20. évfordulóján szervezett nagyszabású rendezvénysorozatunkat támadta meg, idézzük: „az erdélyi magyarságnak »szégyenkeznie« kellett amiatt, hogy az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács milyen megemlékezést szervezett a temesvári 1989-es felkelés huszadik évfordulója alkalmából a bánsági városban”.

Azt elhisszük, hogy az ellopott forradalmunk és elrabolt demokráciánk posztkommunista nyereszkezőinek kínos volt Lech Wałęsa, Orbán Viktor, Emil Constantinescu rendszerváltó államférfiak temesvári jelenléte. Vagy Nick Thorpe, illetve a Joel David – Antal János szerzőpárosok angol nyelvű, valamint Mandics György, Gazdáné Mátyus Melinda, Molnár Kálmán magyar nyelvű könyveinek bemutatói zavarták a pártfőtitkár kényes ízlését? Esetleg a Fekete Március apropóján reaktivált román titkosszolgálat jelenlegi kényurái nem voltak megelégedve Szőczy Árpád *Drakula árnyékában* című filmjének premierjével? Netán a Koltay Gábor rendezte *Gálaest* nem tetszett az elvtársaknak? (A programot – fényképes beszámolókkal – egyébként bárki megtekintheti a külön erre az alkalomra készített www.temesvar1989.ro háromnyelvű honlapon.)

Az erdélyi magyarságnak valóban volt miért szégyenkeznie az elmúlt évtizedekben. Elég, ha csak arra gondolunk, hogy az állandó romániai magyar kormánypárt aktív szerepvállalásával csődbe juttatták Romániát. Ez a szégyen! Az sem válik az erdélyi magyarság érdekérvényesítésének a dicsőségére, hogy már annyiszor fenyegetőztek a kormányból való kilépéssel, a végén pedig, persze, mégiscsak maradtak... Az sem válik dicsőségükre, hogy manapság nincsen olyan román politikai erő, amely komolyan venné az erőlködéseiket. Azt sem fogják megköszönni a választók, hogy munkahelyteremtés helyett a legutóbbi időkben brutális megszorításokkal és közalkalmazottak százezreinek elcsapásával, az egészségügy dilettáns kezelésével próbálták „orvosolni” kormányciklusokon átívelő hibás döntéseik katasztrofális következményeit.

Ha már szégyenről beszélünk, hadd emlékeztessünk egy, az egész kétes átmenetet híven jellemző, kirívó aktusra. Amikor a románok nemzeti ünnepén, 2002. december 1-jén – Erdély Magyarországtól való elcsatolásának napján – Budapesten Medgyessy Péter és Kovács László elvtársakkal a „Tamara nagynéni” korrupció unokaöccse, Adrian Năstase román szocialista kormányfő uszályában érkező RMDSZ korifeusok előszeretettel koccintottak a magyarok gyászára. Akkor valóban nem tehattünk mást: csak szégyenkeznie lehetett minden erdélyi magyarnak.